

En militärs kärleksäventyr

Jag är en munter -gök som var man vet, fal-le -
 ra, är därtill klippt och skuren som po-et, fal-le-
 ra. Jag är en kur-ti - sör av vär-s-ta
 slag, fal-le - ra, och visor sjunger jag varen-da
 dag, fal- le- ral-la- la- la - la - la- la - la
 la- la - la - la - la, fal - le - ra.

Min visa denna dag är glad och yr
 den handlar om ett litet äventyr
 som jag för eder nu berätta vill
 från början och till slut hur det gick till.

Det var en dag jag kände mig så glad,
 gick därför ut att ta en promenad,
 och när jag så var kommen i allén
 då fick jag syn på ett par vita ben.

Och för mig själv jag tänkte si så här:
 Vad hundra tusen gubbar är det där?
 Jag satte av som elden varit lös
 och fick i rippet fatt en liten tös.

Godafton, sade jag min lilla vän,
 godafton fick jag bums till svar igen.
 Nu sporde jag: Säg får jag med er gå
 och tösen sade: Jamen får ni så!

Jag bugade mig djupt och tösen neg,
 jag bjöd min arm, hon tog den tvärt och teg.
 Så gingo vi liksom ett äkta par,
 och Gud ska veta att jag lycklig var.

Nu hennes arm jag tryckte bäst jag gick,
 och strax tillbaka jag en tryckning fick.
 En febereld sig spred uti mitt blod.
 Jag visste knappt på vilken fot jag stod.

Vi nämnde för varandra våra namn,
 och hänryckt slöt jag tösen i min famn.
 Vill ni bli min? så sporde jag till sist.
 Ack ja, hon viskade, det vill jag visst!

Lyft slöjan då, jag bad, ni hör mig till, fallera,
 hon sade: Lyft den själv om ni så vill, fallera.
 Jag lydde glad - fy fan vad jag blev flat, fallera,
 ty framför mig stod en förklädd kamrat,
 falleralla, lala, lala,
 lala, lala, lala, la, fallera!